

omma hinge waewama, et sulle omma
laste surmast süüd olleks.

Nenda räkis se arst, ning Jummal
parrako! keif, mis ta räkis, on kü tdeks
sanud! Ma ollin tuim, ma ei lastnud
omina lastele need usi rubbisiid siiski mit-
te panna. Nüüd tullid meie küllasse
need sured rubbid ning Jummal parrako!
mo lapsed said neid ka, ja surrid keif
hirmfaste ja surewalloga ärra. Nüüd
halliseb mo naene, ja nuttab kibbedaste
ning äggab õse ja päwa ning küsib om-
mad lapsed minno käest. Peäle sedda
waewab ning pinab mind mo pahha
süddame tunnistus. Lapsita ollen minna
nüüd siin ma peäl, mul ei olle sõbbro,
egga lusti tööd tehha, ma jään wannaks,
kes wõttab mind toita ja mo eest hoolt
kanda, kes wõttab mo sümad surmas
kinni panna?

Oh ma ollen woene õnneto mees! Oh,
kuulge mind, mo wennad, ja sage moist-
likuks! ärge põlgage mitte ni suggust
head asja, kui se ue rubbi-panneminne
on. ! Se ei olle ial kahjuks, waid se
woib teie laste terwiist ning rõmo nende
parrast kinnitada. Wõttege ikka se peäle,
mis Sirak omma tarkusse ramatusses
38 Peatükis 1 salmist kunni 4 salmist
sadii nenda ütleb: „Nuosta arsti, nen-
da kui rohhus on, ja omma tarwidus-
seks, sest Jofand on tedda ka lonud.
„Sest terweks teggeminne tulleb Jofan-
da käest ja arst saab andid kunninga
käest. Mis arst moistab, se üllendab
tedda, ja sured isfandad pannewad ted-
da innemeks. Jofand on arsti rohhud
„Ma seest lonud, ja moistlik mees ei
„põlga neid mitte.“

Ma pean nüüd kü jubba omma hin-